da monned pöllomehhed kartwad, — jah olgo siis, kui Ma mitmel aastal pärrast põlletamist sõnnikud ei sa.

Hobbone rägib wargust ülles.

Monni aasta taggasi, käis tallomees punoudega möda maad ja rahwast, ja kauples neid kuida juhtus, kas rahha ehk wilja wasto. Ühhel päwal piddi kange tuiso pärrast kõrtsis paigal seisma; hobbone koormaga howis. Püüdja kõrtsi naene, kelle mees koddo ei olnud, olli tähhele pannud, et mehhel kottikessed ja sekkikessed ree peäl ollid, kus üht ja teist suggu wilja sees olli, ja olli temmal warsi himmo tousnud matti wõtta. Kui mees waikselt toas pipo immes, läks kõrtsinaene howi omma lomi watama, ja ka üht-laste teemehhe koorma kallale nusima. — Walwas teemees, kes saggedaste hobbose ja koorma pärrast howis käis, olli kõrtsi-naese tähhele pannematta ka howi läinud ja koormast emale pimmedasse nurka seisma jänud, ja peält waatnud, kui naene wilja wõtnud, ja weiste lauta winud.

Nattikesse aia pärrast teggi ennast mees nago toast tullema, ja kui hobbone perremehhe kõhhatamise heält kulis, teggi ta heält: „ohohoh!“ — Mees küssis: „Kes warrastas?“ Hobbone ohhotas jälle. Mees ütles: „Ah kõrtsinaene warrastas! Kas paljo wõttis?“ Hobbone otas kaero, ja ohhotas jälle. Mees ütles: „Woi liggi küllimetto! — Hea kül! kül ma omma pean jälle kolme wõrra kätte sama! Kui ilm soiko jääb, siis lähhäme moisa.“

Sedda mehhe ja hobbose jutto kulis naene kui immet, tulli warrastud wiljaga kohhe laudast wälja, pallus mehhelt tuhhatkord andeks, ja andis tale isse ilma ta küssimatta melehead, ja pallus sest wait olla.

Sest päwast polle kõrtsinaene ennam wõõraste hoost uskunud, egga ühhegi teemehhe koormasse putunud, olgo siis, et hoost koorma liggi polle olnud.